

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Έγινε κριμένο από το 'Υπουργείο της Παιδείας

Ίδρυτής — Διευθυντής — Έκδότης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομές : Έτησια Δραχ. 2.000 — Έξάμηνη 1000

Αθήνα Μάρτης 1943

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΑΣ του κ. Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Το έργο που ό καθένας μας όφείλει να εκτελέση στον κόσμο, γεννιέται συγχρόνως με έμιας».

Lowell

Όταν πρωτοδιάβασα τον Jules Payot, τον ευαγγελιστή αυτών της εργασίας, θυμήθηκα τα λόγια του γνωστικού κεντυχι σμένος όποιος δουλεύει το έργο του».

Γιατί τον χυμό της ζωής τον δίνει μονάχα ή δημιουργική εργασία, χωρίς αυτήν που είναι ή πραγματοποίηση των σκοπών μας, ή ζωή θα κυλούσε σαν κούφιο όνειρο !

Θά μπορούσαμε να πούμε πώς οι βασιλείς της βιομηχανίας στην ευρύτερη της λέξεως σημασία, άρχισαν από το μηδέν έχοντας σα μόνο εφόδιο ενάντια στην φτώχεια την άφοσίωσι στην εργασία τους.

Και όπως λέει και ό ποιητής : κατά μοῦρα έδάφη και πάνω στους βράχους φυτρώνουν τα πιό όρατα λουλούδια». Όλοι όσοι πρόκοψαν κι' έγιναν μεγάλοι το χροστούν στη φιλεργατικότητα τους.

Ό δημιουργός του φηνογράφου μόλις δώδεκα χρόνων ήταν όταν συνέτασε και τύπωνε μόνος τη μικρή εφημερίδα του που την πωλούσε στους επιβάτες των

τρείνων. Εύρισκε μ' όλο αυτό πάντα τον καιρό να καταγίνεται με πάθος στη χημεία και τον ήλεκτροισμό. Όπως μάλιστα ό ίδιος έλεγε, το μεγάλο μυστικό της επιτυχίας του όφείλετο στην ικανότητά του να εργάζεται συνεχώς, κοιμώμενος λίγες ώρες μόνο..

Στην εργασία μας πρέπει να δινόμαστε μ' όλη μας τη δύναμη και την προσοχή, να δίνουμε τον εαυτό μας.

Τόν τύπο αυτής της εργασίας μας τον δίνει ό εμπνευσμένος καλλιτέχνης, που δημιουργεί το έργο του μ' ένθουσιασμό και δρθώνεται ενάντια στο κάθε εμπόδιο που θα του παρουσιασθή που νοιώθει μέσα του να πλημμυρίζη το συναίσθημα της δύναμης γιατί και ή θέλησίς του και ή διάνοιά του παλαιούν νικηφόρα, πειθαρχημένα, ύστερα από πολύχρονο κόπο και άγωνα.

Έργασία σημαίνει δημιουργία. άμοιβή που και ό πιό ταπεινός μπορεί να την χαιρείται.

Σκεφτήκατε ποτέ την ταπεινωση του ζητιάνου που περιμένει από τους άλλους τη χρηματική ένίσχυση, που κι' αυτή άναγκαστικά του δίνεται, ενώ με την ερ-

γρήγορα και κάθε χρόνο έκανε και νέα λουλούδια. Ήταν ο κήπος του αρρωστού παιδιού· το πότιζε, το περιποιόταν με τη μεγαλύτερη φροντίδα, και τβάζε πάντοτε σ' ένα τέτοιο μέρος, ώστε ούτε μια άχτινα του ήλιου να χάσει, του ήλιου πουμπινε απ' τον φεγγίτη. Έτσι το λουλουδάκι μεγάλωνε μαζί με τα όνειροπολήματα του παιδιού· γι' αυτό μονάχα άνθιζε, γι' αυτό έχυνε τις όμορφές του εσώδιες, κι' έγινονταν τόσο όμορφο. Όταν ο καλός Θεός πήρε το φτωχό παιδάκι κοντά του στον ουρανό, άπάνω στο λουλουδι έσκυψε πριν πεθάνη. Πάει άκριβώς ένας χρόνος τώρα που το αρρωστο αυτό παιδι πέθανε. Κι' όλο αυτόν τον χρόνο έμεινε το λουλουδι λησμονημένο στον φεγγίτη κι' έξεράθηκε. Την ήμέσα που μετακομίζανε το ρίξανε μέσα στις άκαθαρές του δρόμου, κι' αυτό το φτωχολούλουδο βάλανε πριν στο μουκέτο μας, γιατί αυτό έγινε αίτιο περισσότερης χαράς, παρά το όραιοτερο λουλουδι στον κήπο μιας βασίλισσας.

— Μά πως τα ξέρεις εσύ όλ' αυτά; ρώτησε μ' άπορία το παιδάκι.

— Χμ! άποκρίθηκε ο άγγελος. Τά ξέρω γιατί έγω ήμωνα το παιδι που περιπατούσε με τα δεκανίκια! Πώς να μην γνωρίσω έγω το καλό μου λουλουδι!

Τότε το παιδι άνοιξε τα μάτια του κι' είδε το λαμπρό κι' όραιοτάτο πρόσωπο του άγγέλου. Την ίδια στιγμή μήκανε στον ουρανό. Όταν ο Θεός έσφιξε το νεκρό παιδάκι πάνω στην καρδιά του, έβγαλε κι' αυτό φτερά σαν τον άλλο άγγελο, και κρατούμενα χειροπιαστά άρχισαν να φτερουγίζουν χαρούμενα και τα δύο γύρω απ' τον θρόνο του Θεού.

Ο καλός Θεός έσφιξε στην καρδιά του όλα τα λουλούδια, αλλά έδωσε ένα φιλήμα στο δυστυχο άγριο και μαραμένο λουλουδάκι, κι' αυτό άμέσως έβγαλε φωνή κι' άοχισε να ψέλνη μαζί με τους άγγέλους που τριγυρίζουν τον Πλάστη, άλλοι πιό κοντά κι' άλλοι μακρύτερα ίσαμε το άπειρο, μά όλοι το ίδιο τρισευχισμένοι. Ναί! όλοι έψαλλαν το μεγαλειό του Θεού, μικροί και μεγάλοι και το καλό κι' ελόγημένο παιδάκι, και το κακόμοιρο άγριολούλουδο, που μαράθηκε κι' ήτανε πεταμένο μέσα στα σκουπίδια, στον στενό και βρώμικο εκείνο δρόμο!

ΛΟΓΙΑ ΧΡΥΣΑ

Σε όμοιών σου άνθρωπο κακό να μη ποιήσης
Καλλίτερα ν' άδικηθής, παρά να [άδικήσης
'Υπάκουε εις τους γονείς και εις [τους δασκάλους
αυτό μορφώνει μαθητάς καλούς, σοφούς, μεγάλους
(Άπό τα Χρυσά Έπη Κ. Διαλησμά)

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

— Ο πύργος του Άιφελ έγκαινιάστηκε τον Άπρίλιο του 1889 στη μεγάλη διεθνή έκθεση του Παρισιού έκείνης της χρονιάς και ότι έχει βάρος έπτά εκατομμύρια κοιλά;

— Οι Κινέζοι άνατρέφουνε ένα άρισμένο είδος ουλλιών, όπως έμεις άνατρέφουμε τα πρόβατα, για να τα φάνε;

— Η Ζακελίνα Μαμάντ απ' την Γενεύη κάηκε στη φωτιά στις 4 Ιουλίου του 1547, κατ' άπόφαση της Ίερής Έξέτασης, γιατί είχε κάνει μπουκίες στα μαλλιά μιας άγνωστης γυναίκας;

— Αν ο άνθρωπος ήτανε... ψύλλος θα μπορούσε να πηδήση 300 φορές ψηλότερα απ' το άνάστημά του δηλαδή 540 μέτρα ύψος;

— Η μεγαλύτερη έκκλησία του κόσμου είναι ο Άγιος Πέτρος της Ρώμης που είναι μια άληθινή πόλις και στεγάζει 5400 πιστούς. Έχει δέ 186 μέτρα μήκος;

— Το μεγαλύτερο ζώο είναι η φάλαινα και ότι ζυγίζει 150,000 οκάδες, όσο δηλ. ζυγίζουν 50 έλέφαντες μαζί;

— Οι περιπέτειες του Τόμ Σόγιερ που γράφτηκαν στα 1874 απ' τον Μάρκ Τουάιν είναι το μόνο βιβλιο που δόθηκε απ' τον συγγραφέα στον εκδότη δακτυλογραφημένο;

— Ο ήλεκτρισμός, που έφευρέθη απ' τον Έδισων, παρουσιάστηκε το 1879 για πρώτη φορά, δηλαδή πρό 65 χρόνων περίπου;

— Η μεγαλύτερη φωτογραφία του κόσμου, βρίσκεται στην Πράγα κι' έχει μήκος 17 μέτρα και πλάτος 11;

— Η Ιστορία του Ροβινσώνος Κρούσσου είναι η πρώτη που δημοσιεύτηκε σαν έπιφυλλίδα, σε συνέχειες στην έφημερίδα «Λόντον Πόστ» στα 1719;

— Ο μικρότερος δημοσιογράφος του Κόσμου ο Πάολ Μπλοντέλ, ήτανε Γάλλος κι' έξέδιδε έφημερίδα, σε ηλικία 11 έτων στα 1919;

— Ο Βίκτωρ Ουγγά σε ηλικία 12 έτων βραβεύθηκε απ' τη Γαλλική Άκαδημία, στην όποία είχε στείλει το πρώτο του έργο;

— Στα 1938 πέθανε στο Παρίσι μια εύγενής, ηλικίας 158 (!) έτων;

— Οι Ιάπωνες είναι οι καθαρότεροι άνθρωποι του κόσμου;

— Η μεγαλύτερη σκάλα του κόσμου βρίσκεται στην Ιστορική νήσο της Άγίας Ελένης;

— Όταν συναντώνται δυο κάτοικοι του Θιβέτ χαιρετιούνται βάζοντας τη γλώσσα τους έξω απ' το στόμα;

ΓΕΩΡ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Είναι μεσάνυχτα, παντού η φύσις ήσυχάζει σκεπασμένη στοργικά από τα μαύρα φτερά της νύχτας. Παντού έρημιά· Ο παγερός άέρας κουρασμένος πιά έπαψε να φυσά σαν να θέλη να κάνη την γύρω φύση νεκρή.

Μέσα από το νεκροταφείο ακούγονται άξαφνα λυγμοί και πονεμένα κλάματα. Μια μισοβραχνιασμένη φωνή ενός νέου προφέρει μ' άπειρη άγάπη και πόνο «Μάννα μου... γλυκειά μου... μάννα...». Άνοίγει τα χέρια του σαν να θέλη ν' άγκαλιάσει κάποιον άγαπημένο του πρόσωπο και άντις γιαυτό άγκαλιάζει τον άσπρο σταυρό του τάφου.

Είναι ο Νώτης που έγύρισε από την ξενητιά. Όταν έφυγε τότε από το χωριό ήμανούλα του ήταν νέα, όμορφη και στοργική, τον αγαπούσε τόσο που έχυσε πικρά δάκρυα όταν του έδινε για φυλαχτάκι την ευχή της στην ξενητιά. Ο Νώτης τώρα θαμπά την θυμάται, μήτε θα την έγνωρίζε στο τελευταίο της χαλι, είχε γίνει άγνωστή... είχαν περάσει τόσα χρόνια...

Άλήθεια, πόσο ύπόφερε η καυμένη του μάννα στα γηρατειά της, μήτε ένα ποτήρι νερό δέν της έπήγαιναν οι νήφες της στο κρεβάτι της άρρώστειας. Μέσα στα παραμυθιά της τον Νώτη πάντα έφώναζε μ' άγάπη, γιατί μόνο αυτός την αγαπούσε από τα ξένα και μόνο αυτός την υποστήριζε στη ζωή, οι άλλοι την είχαν μισήσει όλοι. Τα έμαθε όλα αυτά ο Νώτης μέσα στη μαύρη ξενητιά, κι' έκλαψε πολύ... με πόνο, μά τίποτε δέν ήμπορούσε να κάνη, μήτε να στείλη χρέματα, μήτε να γυρίση μονάχος. Τώρα που έγύρισε είναι πιά άγορά, ή μητέρα του έχει πεθανει από ένα χρόνο.

Είναι ακόμα γονατισμένος και κλαίει.

Τον καυμένο τον Νώτη πόσο τον λυπούμαι, εγονάτισε τώρα χάμο, άγκάλιασε το χορταριασμένο χώμα του τάφου και κλαίει σιγά με λυγμούς άφθαστου πόνου γιατί νομίζει πως άκούει την γλυκειά

φωνή της μάννας του να λήη «παιδί μου... Νώτη μου... καλώς ώρισε... σε περιμένα πολύ...».

Έχει άκουμπήσει το κεφάλι του στο χορταριασμένο χώμα και ποτίζει με μαύρα καφιά δάκρυα τα χορτάκια του τάφου, ενώ ή άθώα ψυχή της μάννας του, έστειλλε ένα θερμό άεράκι να του χαϊδέψη μ' άπειρη στοργή τα μαλλιά.

ΓΕΩΡΓ. ΓΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ
Νεμέα (Κορινθίας)

ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ένας κουρέας έύριζεν ένα χωρικό που φαινότανε άφελής.

— Πώς τα περνάτε στο χωριό; τον έρωτά

— Πώς να τα περνάμε. Γεμίσαμε τα χωράφια ποντικών.

— Τι μου λές; Έχετε τόσο πολλούς ποντικούς; Είσθε τυχεροί άνθρωποι. Έγώ ζητάω ποντικούς και δέν βρίσκω. Άν μου φέρνανε μερικούς θα τους πλήρωννα ένα φράγκο τον ένα.

Ο χωρικός έπήρε το πράγμα στα σοβαρά και όταν ξαναγύρισε απ' το χωριό έφερε στον κουρέα ένα πελώριο κασόνι.

— Τι έχεις εκεί μέσα; τον ρώτησε ο κουρέας.

— Έκατόν δύο ποντικούς είπε ο χωριάτης! κάνουν εκατόν δυο φράγκα όπως μου είπες.

Τότε ο κουρέας θυμήθηκε το άστείο του και για να ξεφορτωθίη το χωρικό του είπε:

— Είναι άρσενικοί;

— Δέν έξω. Δέν τους κύτταξα, θα είναι φαντάζομαι άνακατωμένοι.

— Πάρτους από δω, είπε ο κουρέας, ποντικούς έγω δέν θέλω στο μαγαζί μου.

Ο χωρικός τότε κατάλαβε τη φάρσα, άνοιξε το κασόνι και εκατόν δύο ποντικοί γεμίσανε άμέσως το μαγαζί του φαρσέρ ενώ συγχρόνως του είπε «Γιατί να τους ξαναπάρω πίσω; Προτιμώ Κύριε να σου τους χαρίσω!»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΦΛΙΑΣΙΟΥ

ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ

Σκλάβα μου πήρες την καρδιά, φτωχό
(μου χωριουδάκι,
που άπλώνεσαι άπ' τ' ακρόγυαλο, στ'
(άνθενια βουνοπλάγια,
μέ τ' άσπρα τά σπιτάκια σου, τó μαύρο
(σου έκκλησάκι,
τά Ισκιόχαρα περβόλια σου και τά γρα-
(φτά σου μάγια.

"Άλλοι άς ποθούν νά δέρνονται στής
(πολιτείας την τρέλλα . .
μακριά άπ' τó διάφανο τó φώς και τή
(λαγγεύτρα ειρήνη...
για μένα μιάν άπλή ψυχή κι' αισθαντική
(καρδιά,
χαρά, ευτυχία ούρανóφερτη, τών κόλπων
(σου ή γαλήνη ...

ΙΣΤΟΡΙΑ

Τó χρυσόνειρο τότε μάς είχε μαγέψει
κι' ήταν όλα γαλήνια στ' άθώα μας μάτια,
κι' ήταν θρύλοι της θλίψης τά μαύρα
(παλάτια
κι' ήταν άγνωστες σ' όλους ή γνώση κι'
(ή σκέψη.

Κι' ήταν δλ' ή ζωή μας λουλουδι — τρα-
(γουδι
άγαπούσαμ' διτι ήταν ώραίο στην πλάση,
ή ζωή δέν μάς είχε ακόμα γελάσει
κι' είχαμ' όλοι παρθένο στά μάγουλα
(χνουδι.

Και στά χείλη μας πάνω τόν ήλιο τρυ
(γουσε
ή χρυσόπτερη πάντα στά στήθεια μας
(νειότη,
και κανείς την άγάπη που γέλασε πρώτη
στην καρδιά σαν τραγουδι ποτέ δέν
(ξεχνουσε,

Και μονάχοι στην άκρη, σκυφτοί της
(σιωπής μας,
πτερουγίσαν τά χρόνια στά γκριζά
(μαλλιά μας,
και σαν άνοιξη στάθ' ή χαμένη χαρά μας,
μές στο τέρμα χρυσή της θλιμμένης
(ζωής μας.

ΓΙΟΥΛΗ ΠΕΡΑ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΦΥΓΩ

"Όταν εβυστώ σ'ήν ταπεινό κεράκι
ή λύρα μου θα κόψη τó τραγουδι
ή σκέψη μου θα σπάση τόν ειρμό της
φεύγ' ή ψυχή ψηλά !! Στόν ούρανό της.

Σάν τó νεκρό κορμί μου θα ξαπλώσου
στο φέρετρο σκληρό κοκαλιασμένο
τά λίγα τούτα μόνο νά του δώσου
για συντροφιά εκεί πουνε κλεισμένο.

Θέλω κεί γύρω όλα νά γελούνε
ό ήλιος νά φωτίζει τó χαμό μου
όλόλευκα τó ρόδα θέ ν' άνθούνε
στ' άπλό τó φτωχικό τó σπιτικό μου

Λουλούδια όταν έχω θα τó νοιώσω
και θέλω κρίνα νάχω για στεφάνι
και γιασεμιά που τά ζηλεύω τόσο
μέ γιούλια ή μητέρα νά με ράνη.

Και τ' άνθος της άγάπης νά μου βάλλουν
χιλίους πανσέδες, κικλαμιές και φούλια
για συνοδεία τά λούλουδα μου φτάνουν
μ' άς πάρουν λίγο γρώμα κι' άπ' τήν
(πούλια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας Ίωσήφ
ό Β' κατά τó δεύτερο ταξείδι του στην
Γαλλία, στά 1781. έφτασε στην πόλι Ρέ-
τελ, πριν άπ' τήν άκολουθία του και κα-
τέλισε σ' ένα ξενοδοχείο.

— "Η ξενοδόχος μιá κοντή και φλύαρη
γυναίκα, έπιασε μαζί του κουβέντα και
τόν ρώτησε, ενώ ξυριζόταν, αν ύπηρε-
τούσε τόν αυτοκράτορα.

— Ναι, άποκρίθηκε γελώντας ό μο-
νάρχης. Τή στιγμή αυτή έχω τήν τιμή νά
τόν ξυρίζω !

Κάποτε ό Διονένης βλέποντας κάποιον
Άθηναίο ά άλείφεται μέ μυρουδιές του
είπε:

— Πρόσεχε μήπως τó άρωμα του κε-
φαλιού σου... βρωμία ή ζωή σου !

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τοό κ. ΚΩΝΣΤ. Γ ΚΑΖΑΝΤΖΗ

"Εκλεισε ένας χρόνος πάνω — κάτω από
τότε που άφησε για πάντα την άγαπημένη
του Άθήνα ό αλησμόνητος και σεβαστός
μου φίλος και Άκαδημαϊκός Δημ. Καμ-
πούρογλου. Πέρου τέτοιον καιρό ή Ά-
θήνα έχασε τόν πιο πιστό κι' άφοσιω-
μένο έραστή της. Κι' όμως είχαμε όλοι
τόσο συνηθίσει νά τόν βλέπουμε άνάμεσα
μας που πιστεύαμε πως ό θάνατος τόν

Σοφός ιστορικός και άκούρατος έρευ-
νητής άνεδίωψε άρχεία, κι' έγραψε διά-
φορες ιστορικές μελέτες και μονογραφίες.
"Όλα τά έργα του φέρουν την σφραγίδα
της ιστορικής ακριβείας.

**
"Ως διηγηματογράφος ό Καμπούρογ-
λους έσημείωσε μεγάλη έπιτυχία. Στίς

"Ο Καμπούρογλου μπροστά στην προτομή του.

είχε ξεχάσει. "Έζησε 90 χρόνια κι' ως τήν
τελευταία του στιγμή στάθηκε θαλερός
κι' άκούραστος, πρόθυμος όμιλητής μέ
τό χαμόγελο στο στόμα. "Η ιδιότης του
ήτανε τριπλή: Λογοτέχνης, "Ιστορικός
και... Άθηναίος.

"Ως λογοτέχνης κατατάσσεται στους πιο
γλαυρούς, πολυγραφώτατος και χιου-
μορίστας.

Δυνατός στην πέννα και χαριτολόγος.
Βαθυστόχαστος παρατηρητής της ζωής
άφησε έποχή μέ τά «Θρύψαλλά» του, ά-
ποφθέγματα γενικού ενδιαφέροντος βγαλ-
μένα άπ' τή ζωή μέ λεπτή παρατήρηση
και φιλοσοφική διάθεση ..

γραμμές τών διηγημάτων του βλέπει κα-
νείς τó φινό χιούμορ άνάμικτο μέ τήν
παροιμιώδη θυμοσοφία που τόν διέκρινε
πάντα. Και ποιητής όμως ύπηρες αξιό-
λογος. Τά ποιήματά του χαριτωμένα μέ
λεπτή σάτυρα αφήνουν όλα στο τέλος κι'
άπό ένα ήθικό δίδαγμα. "Άλλά πάνω άπ'
όλα δεσπόζει ή φλογερή άγάπη του για
τήν Άθήνα. Τή γραφική κι' Άθάνατη
Παλιά Άθήνα. Οί περιπαιχτά τών σο-
κακιών της στην Πλάκα στ' Αναφιώτικα,
στο Ριζόκαστρο, συχνά έβλεπαν τó θαλε-
ρό γέροντα μέ τó κατάλευκο μουσάκι και
τό καλοκάγαθο χαμόγελο, ν' άνηφορίζη
τά στενά της άκούραστος παρ' όλο τó βά-

Ο ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Η κορυφή των Νεοελληνικών γραμμάτων ο λογοτέχνης και Ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς, σε χρονογράφημά του στην «Καθημερινή» της 17 του περασμένου Φλεβάρη έγραψε για το ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ χαιρετίζοντας μ' έξαιρετική ευχαρίστηση την έκδοσή του. Υπέδειξε όμως, σαφώς, και ώριμες έλλειψεις τις οποίες η Διεύθυνσις του Περιοδικού έσημειωσε με μεγάλη χαρά για να προσπαθήση να τις διορθώση όσο θά τής είναι δυνατόν γρηγορότερα. Τι μεγάλη ευτυχία αλήθεια για το πνευματικό μας αυτό μαγαζάκι — όπως το άποκαλεί ο κ. Μελάς — να δέχεται μ' ευγνωμοσύνη τις συμβουλές τις γεμάτες ειλικρίνεια και να διορθώνη τις έλλειψεις του!

Δημοσιεύουμε απόσπασμα του χρονογραφημάτος του κ. Μελά για όσους δέν έτυχε να διαβάσουν τη «Καθημερινή».

«Αλλά σιό τραπέζι μου βρήκα σήμερα ένα δώρο άπροόπιον: Ένα περιοδικό, τυπωμένο — όχι πολυγραφημένο ή δακτυλογραφημένο — γραμμένο από παιδιά και άπειθινόνομο σε παιδιά Παιδικά περιοδικά, έκτός από την κλασική «Διάπλασι» που ή σταδιοδρομία της και ή επίδρασή της είναι μοναδική στα εκδοτικά μας χρονικά είχαμε άρκετά έω; τώρα. Γραμμένα όμως από τους μεγάλους για τους μικρούς. Περιοδικά όμως γραμμένα από παιδιά και για παιδιά δέν είχαμε παρά μονάχα δακτυλογραφημένα ή πολυγραφημένα ή και χειρογραφα, πολλές φορές, εδώ και τρία-τέσσερα χρόνια, που κάθε σχολείο σχεδόν είχε και το περιοδικό του. Αλλά κι' αυτά σταμάτησαν. Γι' αυτό πρέπει να χαιρετήσουμε μ' έξαιρετική ευχαρίστηση ό «Ξεκίνημα της Νειότης» — αυτός είνε ό τίτλος του περιοδικού που βρήκα στο γραφείο μου — γιατί παρουσιάζεται σαν άπείριστα παιδιών, να βγάλουν ένα συστηματοποιημένο περιοδικό, με κάποια έυρησή εμφάνισι, που με τις σημερινές εκδοτικές συνθήκες άποτελεί αληθινό κατόρθωμα. Το περιοδικό αυτό κυκλοφορεί με την έγκρισι του Υπουργείου της Παιδείας, διευθύνεται από ένα νεώτατο παιδί και φιλοξενεί τη συνεργασία μαθητών. Φανερά έσθε με τί ενδια-

φέρουν τό φυλλομέτροσα, να ιδώ πώς σκέπτονται, πώς αισθάνονται, πώς γράφουν τα παιδιά που δέν έχουν άφήση άκόμα τά θραυία για να μπούν σιόν άγώνα τής ζωής! Και, πρὸ πάντων, πώς τήν αντίκρύζουν με τή φρεσκάδα τής ψυχής τους, αυτή τή ζωή!...»

Κι' άφου κίνη ώριμες σαφότητες, πράγματι, υτοδείξεις για τό ξεδιάλεγμα τής ύλης και τή γλωσσική ένότητα στις συνεργασίες των παιδιών, αναφέρεται σε δυό χαριτωμένα ποιήματα, του κ. Δ. Γουλανδρή και τής Αίδως Κ Ζαφειρέλη των οποίων έξαιρετό αίσθημα, τήν απλότητα και τή δροσιά.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο άγαπητός μου φίλος ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ προκηρύσσει σήμερα μέσω του Ξεκινήματος έναν πολύ πρωτότυπο διαγωνισμό, με έκλεκτότατα βραβεία και σιόν όποιον είμαι βέβαιος ότι όλοι οι άναγνώστες και οι συνδρομητές άξαιρότως θά λάβουν μέρος. Ο διαγωνισμός αυτός σιόν όποιον μπορεί ό καθένας να λάβη μέρος χωρίς να πληρώση τίποτα, έχει τό έξής θέμα: «Πώς περνάτε τις μέρες και τις ώρες σας που δέν έχετε μάθημα ή επανγελματική άπασχόληση». Μπορεί ό καθένας να γράψη όσους σίχους θέλει — βέβαια όχι περισσότερο από δυό κανονικές κόλλες διαγωνισμού — και μέσα εκεί θά γράψη τις διασκεδάσεις του, τις συντροφίες του και τά παιχνίδια του χειμώνα και καλοκαίρι, με λεπτομέρειες χωρίς όμως περιττά λόγια. Απάνω — άπάνω στην κόλλα θά γράψετε: «Απάντησι σιόν διαγωνισμό του Κόκκινου 'Ιπποτή» του... όνομα και έπώνυμο, ύστερα ψευδώνυμο (άν έχετε) κι' από κάτω τήν ηλικία ά πα ρ α ί τ η τ α. Αν θέλετε σημειώνετε και τή διεύθυνσί σας. Τό γραπτό θ' άπευθυνθή στα γραφεία του Ξεκινήματος προς τά όποία δειον ν' άπευθυνθ ή κάθε ένδιαφερόμενος για συμπληρωματικές πληροφορίες. Η προθεσμία είναι μέχρι τής 1ης Μαίου τό άργότερο, καιρός δηλαδή όσος φτάνει και παραφτάνει.

Οι τρεις καλύτερες άπαντήσεις έκτός του ότι θά δημοσιευτούν στο Ξεκίνημα θά βραβευτούν μ' έξαιρετικά βραβεία. Θά γραφτούν δηλαδή συνδρομητές δωρεάν για ένα χρόνο με έξοδα του ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΙΠΠΟΤΗ.

— Όποιος πάει για βραβείο άς έχει ύπ' όψει του ότι θέλουμε μόνο δημοτική. Οι καθαρευουσιάνοι άπορρίπτονται, επί-

σης να προσέξτε να μη γράψετε φανταστικά πράγματα, αλλά μονάχα ότι κάνατε σιόν πραγματικότητα.

Εμπρός λοιπόν! Χαρά, πέννα, μελάνι και καλή έπιτυχία! Κατ'έντολήν του Ξεκινήματος.

Ο επί των Διαγωνισμών

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγα ηιά μου Έλληλόπουλα ες,

Τό περιοδικό από τόν Δεκέμβρη βγαίνει κάθε μήνα με 16 όμως σελίδες και όχι με 8 που έβγαίνε πριν κάθε 15ήμερο. Έτσι οι συνδρομητές δέν χάνουν τίποτα είφ μέσα στις 16 σελίδες μπορούνε να συμπληρωθούνε πολλοά πράγματα, διηγήματα, σκεϊά, παραμύθια, χρονικά και διάφορα άλλα έγκυκλοπαιδικά άρθρα. Μάλιστα με τήν ανακαίνισι που θά πάρη τό περιοδικό από τόν άλλο μήνα θά γίνη άγνώριστο. Θάχουμε νέο έπιτελειό συνεργατών με Καθηγητές του Πανεπιστημίου, Ακαδημαϊκούς, έκλεκτούς διανοούμενους και θά προσπαθήσουμε με όσα μέσα μας παρέχουν ή περισσότερες να καταστήσουμε τό περιοδικό μας μια μικρή έγκυκλοπαιδεία για τή μόρφωσι τής νεότης που τόσο διψάει για μάθησι. Τό περιοδικό λοιπόν θά βγαίνει άπαραίτητα κάθε μήνα μεταξύ 1ης και 10ης του μηνός.

— Παρακαλώ όλους όσοι μου στέλλουν συνεργασία να γράφουν μόνο από τή μια μεριά τό χαρτιό (και ποτέ από τήν πίσω) για λόγους τυπογραφικούς αλλιώς δέν θά λαμβάνωνται ύπ' όψει τά χειρόγραφα. Έπίσης κάθε συνεργάτης πρέπει άπαραίτητα από κάτω από τήν ύπογραφή του να σημειώνη τήν πραγματική ηλικία του. Τά χειρόγραφα είτε δημοσιεύονται είτε όχι, δέν επιστρέφονται πιά ποτέ.

— Και τώρα μια παράκλησι: Σε όσους άρέσει τό περιοδικό μας και μένουν ευχαριστημένοι πρώτα άν έληξε ή συνδρομή τους να τήν ανανεώσουνε (και για εύκολία τους δεκτές συνδρομές δός Βουλής 14 Αρωματοπωλείου Κου Π. Ματθοπούλου, όπου γίνονται δεκτές και συνεργασίες) και ύστερα να τό συσταίνουνε στους φίλους τους ώστε να εξαπλωθ ή πιο γρήγορα και μεγαλώνοντας να γίνεται ώραιότερο.

— Με μεγάλη χαρά είδαμε στις 5 του Φλεβάρη τό νέο περιοδικό που εξέδωσε ό άγαπητός μας φίλος κ. Γεώργιος Καμπανάκης τήν ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ. Του εύχόμαστε κάθε εύδοκιμησι.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΝ Νεμέαν. Όταν έλήθη τό γράμμα σου είχαμε σταλεί να φύλλα του Φεβρουαρίου. Περιμένω

άποτελέσματα των ενεργειών σου για μεγαλύτερη διάδοσι τώρα μάλιστα που τό περιοδικό ανακαινίζεται.

Α ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΝ Σου έγγραφα ιδιαίτερά για τήν ύπόθεσι του Κου Καβουρα αλλά δέν έλαβα άπάντησι. Έλαβα και έπιταγήν 5000 δραχ. και σε εύχαριστώ θερμά. Περιμένω άποτελέσματα φιλικών σου ενεργειών για τήν εύρύτερη διάδοσι του Περιοδικού, που από τόν Απρίλη θά είναι άριστοέρμημα.

Α ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ Έλαβα τήν έπιταγήν βρχ. 400 και σ' εύχαριστώ θερμά, σου έγγραφα ιδιαίτερά και σου στέλλω τώρα και 20 φύλλα του Μαρτίου. Εμπρός λοιπόν άνασκουμπώσου να φθάσουμε τό 100 φύλλα κάθε μήνα και σιγά — σιγά τά 1000.

ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ. Τό διαγωνισμό σου όπως βλέπεις σου τόν έπροκήρυξε ό Νιχουχοδονόσορ. Σε εύχαριστώ θερμά για όλα όσα έκανες για τό ΞΕΚΙΝΗΜΑ.

Δ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΑΝ εις Άρταν. Σου έγγραφα ιδιαίτερά και σου έστειλα και τό περιοδικό. Περιμένω άπάντησιν και τις φιλικές δραστηρίες ενεργείας σου για τή διάδοσι του περιοδικού στους νέους, τις νέες και γενικά σιόν άσχολούμηνη με τή Λογοτεχνία νεότης τής Άρτας.

— Καλή άντάμωσι λοιπόν τόν Απρίλη με τις έκπλήξεις που θά σας παρουσιάσω.

Ένας μήνας είνε αυτός, θά περάση, και τότε θά όητε τό ΞΕΚΙΝΗΜΑ!

ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ
Ανθής Λαμπρινός και Λάμπης Φωτεινός.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

29) Τρελλοκόριτσο, τό όνομά σου άρχίζει από Ν; Τήν μπλέ κουκούλα μήν τη φοράς γιατί δέν σου πάει.

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

30) Συνδρομηταί του Περιοδικού ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ σπεύσατε να έγγραφητε τό ταχύτερον εις τόν Σύλλογον «ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ» τόν μόνο άνεγνωρισμένο από τήν Διεύθυνσιν του Περιοδικού. Πρόεδρος ΑΛΕΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ Αντιπρόεδρος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΣΧΟΣ Σκοπός του Συλλόγου είναι να δοθή εις τά μέλη του ή στοιχειώδης Έγκυκλοπαιδική μόρφωσις διά ν' όποκτίσουν ιδίαν αντίληψιν επί των διαφόρων κοινωνικών και θησκευτικών ζητημάτων. Γραφεία του Συλλόγου δός Νάζου 135.

Διά τόν Σύλλογον ό Πρόεδρος ΑΛΕΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

31) Ο φίλος του άγαπητού μου ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΓΙΟΥΛΗΣ ΠΕΡΑΣ, ειχε τήν ευγενή καλωσύνη στο προηγούμενο φύλλο του περιοδικού να με άποκαλέση δ-

μοιο με το ΜΠΟΜΠΟ ΤΟ ΧΟΝΑΡΟ. Τοῦ ἀπαντᾶω λοιπὸν ἐγὼ τὸ ΩΜΟΡΦΟΠΑΙΔΟ διὶ ἂν καὶ ΧΟΝΔΡΟΣ σὲ μικρὸ χῶρο, ἢ ὠμορφιά μου θὰ συμπληρωθῆ ἀκόμη περισσότερο, ἂν κοντὰ στὸ πρόσωπό μου μῆ ἓνα μπουκέτο με ὠραία Γιούλια!

ΩΜΟΡΦΟΠΑΙΔΟ

32) ΔΙΚΗΓΟΡΕ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ μπορεῖς νὰ μᾶς πληροφορήσης σὲ ποῖο φύλλο τῆς ἔφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθηκε ὁ Νόμος περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας;

ΓΑΒΡΙΑΣ

33) Ο ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ ρωτᾶει ὁλοὺς τοὺς ἀναγνώστες καὶ ἀναγνώστριες νὰ τοῦ ποῦνε τί περιεργὸ παρουσιάζει τὸ ὄνομά του. Θὰ βραβεύσῃ τὴν καλύτερη ἀπάντησι.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΥΡΓΙΩΤΟΠΟΥΛΑ»

Τὴν 7 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐωρτάσθη μετὰ πλήρη ἐπιτυχίαν ἡ πρώτη ἐτήσια ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου μας. Ληξάσης τῆς θητείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξελέγη νέον τοιοῦτον ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ. Γραμματεὺς ΑΝΘΗΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ. Ταμίας ΓΙΟΥΛΗΣ ΠΕΡΑΣ. Μέλη ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ, ΤΟΜ ΔΙΣΚΟΝ, ΚΑΠΠΑΔΟΚΗΣ, ΙΠΠΟΤΗΣ ΡΟΔΟΥ, ΛΑΜΠΗΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ.

ΠΥΡΓΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὸ Σάββατον 20 Φεβρουαρίου, ἐτελέσαμεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Χαρσλάμπου, (Πατήσια) ἐτήσιο μνηόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀληθμονήτου παιδιοῦ μας, ἀδελφοῦ ἀνεψιοῦ καὶ ἐγγουῦ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ Πίτρος καὶ Μαργαρίτα Μαθιοπούλου. Ὁ ἀδελφὸς Βασίλειος Π. Μαθιοπούλος.

ΟΙ ΘΕΙΟΙ

ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Ἀνακινεῖται ριζικά ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεύχος τοῦ Ἀπριλίου

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΥΛΗ
ΕΝΤΕΛΩΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ

Ζητήσατέ το ὅλο.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΓΕΩΡ. ΣΠ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ ἔξαιρετικῶς συμφέροντος ὄρους.

Λέγεται δὲ καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν ἐπὶ προθεσμίᾳ διαρκείας καὶ ταμειυτηρίου.